

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. november 6-án.

Kezdő ének: 32. zsoltár 1. verse

Főének: 392. dicséret mind az 5 verse

Prédikáció előtti ének: 32. zsoltár 4. verse

Textus: Második korinthusi levél 7. rész 1. verse

„Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztatlanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket!”

Kedves Testvéreim!

A mai napon egy olyan üzenet került elénk a Korinthusi levélből, ami eléggé elvontnak tűnik. Megszentelődésről beszél itt az apostol, ami egyetlen más helyen sem kerül elő az Újszövetségben. Hogyha ezt a kifejezést szeretnénk beleilleszteni a gyülekezeti tagok lelki fejlődésének folyamatába, akkor azt mondhatom, hogy a megtéréssel, újjászületéssel veszi kezdetét a hívő élet, aminek az előrehaladása nem más, mint a megszentelődés. Ebben pedig vannak gyermeki botlások, vannak hibák, tévedések, mulasztások, amik bűnös emberi lényünkől előtörnek, de újra és újra megjelennek azok a pozitívumok, amelyek mutatják azt is, hogy a kapcsolatunk élő a Mindenható Istennel. Ezért kéri az apostol, hogy tegyük teljessé megszentelődésünket.

Miért rendkívül fontos ez a folyamat, vagyis az, hogy egyre gyakorlottabban tegyünk eleget Jézus elvárásainak? Azért, mert a korinthusi gyülekezet élete végveszélyben volt. Körülvette őket a pogány vallások tömege, a Krisztusról még csak hírből sem halló emberek sokasága, és ez a beolvadással fenyegette az újonnan megtérteket, a kicsi keresztyén gyülekezetet. Ma sincsen ez másként. Az óriási hitetlen tömegben kell nekünk hívő emberekként élni.

Azt hiszem, hogy nem kell különösebben ecsetelni azt, hogy mit jelent a tömegvonzás. Amikor a többség véleményével nem nagyon akar senki szembemenni. A második világháború előtt a politikai elit, az emberek többsége előtt nem volt kérdés, hogy a keresztyénségben megtartó erő van. Éppen ezért nem nagyon volt olyan, aki kilógott volna a sorból. Aztán, amikor a világháborút követően változott a politika hozzáállása, akkor az emberek is hirtelen megváltoztak. Sokan úgy gondolták, hogy a politikai erő tömegvonzása miatt fel kell adni addigi vallásgyakorlatukat, a hátrányok elkerülése, vagy éppen az előnyök megszerzése miatt le kell mondani még a hitükről is.

Nem ugyanezt éljük meg 2016-ban? Amikor a hittanos gyerekekre, akik még esetleg templomba is elmennek, meg még konfirmálnak is, úgy néznek, mint valami csodabogárra? Vagy amikor a fiatalok körében nem az a kérdés, hogy hova mennek vasárnap istentiszteletre, hanem az, hogy pénteken, vagy éppen szombaton melyik szórakozóhelyre mennek? Nem ítélezésként mondom ezt, hanem tényként. A tömegvonzással szemben megállni pedig nem könnyű dolog.

Mégis vannak olyanok, akik ezt megteszik. Ők azok, akik igyekeznek teljességre vinni a megszentelődésüket. Néhány fiatalokról szóló képet hadd villantsak fel, amik nem 50-100 évvel ezelőttiek, hanem teljesen frissek, az elmúlt 1 évben találkoztam velük. Hallottam olyan fiatalokról, akik felvállalták azt, hogy ők akkor sem isznak alkoholt, ha körülöttük 15-20-an azt teszik. Olyanokról is hallottam, akik kimondták, hogy a házasságig tisztán megőrzik magukat, hiába mondják sokan azt, hogy szükség van a szexuális tapasztalatra. Nem régen az is eljutott hozzám, hogy néhány gimnazista az internettel, meg a televízióval kapcsolatban kijelentette, hogy az alapvetően sok szemetet áraszt, ezért nem nagyon függenek rajta. Vannak olyanok, akik kimondták, hogy ha a tömeg mást vár is el, mint amit Krisztus kér, mi akkor sem engedünk a vonzásnak. Ők teljesítik a kérést: tegyék teljessé megszentelődésüket.

Megismétlem, amit az imént mondtam, ez rendkívül nehéz. Olyan nehéz, mint a kis vasreszeléknek megtartania magát az óriás mágneses térrel szemben. Olyan nehéz, mint a cukor szemcsének kikerülnie a feloldódást egy kancsó vízben. Mindkettőre azt mondjuk, hogy fizikailag lehetetlen. Azonban lelkileg nem lehetetlen. Igenis meg lehet állni a tömegvonzással szemben, akár iskolában, akár munkahelyen. Tegyük tehát teljessé a megszentelődésünket.

Nagyon fontos azonban, hogy ez a kérés nem csak úgy az üres térben lóg. Azért kell teljessé tenni megszentelődésünket, mert ígéreteink vannak. Pál apostol arra az ígéretre utal, hogy nekünk Isten Atyánk lesz, mi pedig az Ő gyermekei leszünk a hitben. Ez az ígéret arról szól, hogy nem Isten-ember viszonyban állunk a Mindenhatóval, hanem szülő-gyermek viszonyban. Ha pedig ez így van, akkor nem azért törekszünk a minél tökéletesebb keresztyén életre, mert félünk a büntetéstől, hanem azért, mert hálaadás vagyunk Istennek ezért a különleges kapcsolatért. Ahogyan egy gyermeknek egyetlen édesanyja és

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. november 6-án.

egyetlen édesapja van, úgy az Örökkévaló is azt várja tőlünk, hogy így tekintsünk rá, mint aki egyetlen Istenünk. Nincsen senki más, akitől segítséget várnánk, nincsen semmi más, amire az életünket rá bíz-nánk, mert Ő az egyetlen Mennyei Atyánk. Ez a különleges kapcsolat ad nekünk erőt a teljessé vitt meg-szentelődéshez.

Pál apostol azonban egy másik kifejezést is idehoz, ez pedig a tisztátalanság, amitől meg kell szaba-dulnunk. Amiről Jézus azt mondta, hogy az nem kívülről érkezik befelé, hanem belülről indul kifelé. A lelkünk mélyéről, sokszor észrevétlenül okoz fájdalmat, nehézséget. Mindennél fontosabb az, hogy a megszentelődés teljes legyen, vagyis a lelkünk, testünk tisztává váljon.

Az a tisztátalanság, amiről itt az apostol beszél, azt sehol máshol nem találjuk az Újszövetségben. Arról írt a korinthusi gyülekezetnek, ami bepiszkított, beszennyezett. Nem az önmagában koszosról be-szél, hanem arról, ami tiszta volt, de valaki összekoszolta. Valakinek a lelkét Jézus vére megtisztította, de ő úgy döntött, hogy nem akarja tisztán megőrizni magát, így beszennyezte a lelkét. Mint amikor egy kisgyerek a szép ünneplő ruhájában beleugrik egy sáros pocsolyába, mert az jó poénnak tűnik. Vagy a frissen megfürdetett kutya, amikor kiszabadul az udvarra, akkor gyorsan belefekszik a porba, még bele is forgatja magát, hogy ne legyen érezhető rajta a tisztítószer szaga. Az a tisztátalan, ami ugyan tiszta volt, de engedjük bepiszkolódni.

Jézus azt mondta, hogy az teszi tisztátalanná az embert, ami a lelkéből jön ki. Csakhogy azzal is be-lehet piszkolni a lelkünket, ami kintről érkezik. Jézus nem azt mondta, hogy tiszta minden lelki áramlat, hanem azt mondta, hogy tiszta minden étel. Nem mindegy tehát, hogy mit engedünk be az életünkbe. Nem mindegy, hogy mi előtt nyitjuk meg a lelkünk ajtaját.

Néhány konkrét példát említek. A mostanában készülő filmek többsége természetes tényként kezeli azt, hogy a házasságok tönkremennek, hogy különböző szülők gyermekei összekerülnek, hogy ezt hív-juk családnak. Addig érkeznek ezek a hatások, amíg mi is elképzelhetőnek tartjuk a válást, mi is termé-szetesnek vesszük azt, hogy családok szétesnek. Nekünk azonban ki kell mondanunk, hogy ez nem ter-mészetes. Akkor sem, hogyha vannak emberi gyengeségeink. Isten nem széteső családokkal képzelte el az ember életét.

Azt is komoly veszélynek tartom, hogy a sokféle ezoterikus, meditációs, vagy ahogyan ma mondják, spirituális áramlat, a sokféle okkult irányzatról már nem is beszélve, a világ legtermészetesebb dolga. Olyan sokféle lelki segítséget kínálnak fel, aminél nem vagyunk tisztában az erőhatással, ami minket ér. Azzal semmi baj nincsen, hogyha valaki a lelkével foglalkozik, csak nem mindegy, hogy milyen irányba tereli mindez az életét. A magányos lelki élet felé, vagy a közösség felé. Mások életének jobbá tétele fe-lé, vagy csak a saját életének megszépítése felé. A felelősség vállalása felé, vagy a felelősség alól való kibúvás felé. Sok minden hatás érhet minket, ami nagyon tetszetősen hangzik, de mégis beszennyezi, be-piszkolja a lelkünket.

Tegyük teljessé megszentelődésünket, szólít fel minket az apostol, mégpedig úgy, hogy minden testi és lelki tisztátalanságtól megszabadulunk. Kálvin úgy magyarázza ezt, hogy amit csak Isten lát, a belső, az a lelki tisztátalanság, és amit az emberek is látnak, a külső, az a testi tisztátalanság. Mindezt meg kell tisztítani. Nem mindegy, hogy a külsőnk szolid, vagy éppen hivalkodó. Nem mindegy, hogy a viselkedé-sem agresszív, vagy visszahúzódó. Nem mindegy, hogy a megjelenésemmel mit sugározok a másoknak. Mit üzen az arckifejezésem, a szemem, a testtartásom. Ezt hívják metakommunikációnak. Amit nem a szavaimmal, hanem a megjelenésemmel mondok el a másoknak. Meg kell tisztulnom minden testi be-szennyeződéstől.

Hallom sokszor a gimnazistáktól, hogy vannak nehezen betartható szabályok. Milyen legyen a hajví-selet, milyen ékszerek kerülhetnek fel, milyen legyen a szoknya hossza, a ruha kivágása, és a sort még sokáig folytathatom. Ezek a szabályok nem a diákok bosszantását célozzák, hanem azt, hogy mindenki érzékelje, Jézus Krisztus tisztaságát a külsőmmel is képviselem. Ezért figyelmeztetett minket az apostol, hogy mind a lelki, mind a testi szennyeződéstől meg kell tisztítanunk magunkat.

Csak így lehetséges teljességre vinni a megszentelődésünket. Ha a bennünk lévő hit, és a külső meg-jelenésünk, a szavaink, a tetteink mind harmóniában vannak. Ebben a harmóniában vigyük magunkkal Isten üzenetét: „Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket!”

Amen!

Záró ének: 198. dicséret mind a 3 verse